

Az elveszett halbicska

Gyerekkoromban – már nem tudom kitől kaptam – volt egy ezüstsínű halbicskám. Nagyon szerettem. Már nem emlékszem, mire használtam, talán csak almát hámoztam vele, de azért mindig magammal hordtam. Örültem, hogy az enyém. Egy nap azonban eltűnt. Sehol sem találtam, pedig nagyon kerestem. Hiányzott. Hetek, hónapok múltán is olykor-olykor eszembe jutott, s törtem a fejem, hogy hol is veszthettem el. A következő nyáron, ahogy kint fociztunk a hátsó udvaron, és a labda begurult a farakás mögé, egy fűcsomó alatt megláttam az elveszett bicskámot. Már nem csillogott, csupa sár és rozsdá volt, de én úgy megörültem neki, mintha csak vadonatújban kaptam volna meg. Megtisztítottam, ahogy csak tudtam, próbáltam a rozsdát is lecsiszolni, és meg is éleztem. Újra lehetett használni. Boldog voltam. Sok mindenem keresztülment ez a bicska, eső, hó, sár, talán még a kutya is játszott vele, és már nem volt olyan, mint új korában, de mégis kimondhatatlanul örültem neki gyerekként, hogy megtaláltam.

Egyszer egy karácsonyi szolgálatom során beszéltem erről a szószekről. Elmondtam illusztrációként, hogy az emberrel is pontosan ez történt, mint a kis halbicskámmal: elveszett. A gazdájától távol pedig ki volt szolgáltatva a körülményeknek, az elveszettség reménytelen állapotának. **„De Isten úgy szeret a világot...”** – s benne az elveszett, a bűnei miatt reménytelenül kiszolgáltatott embert, hogy utána ment: **hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet!** Karácsony pedig nem a család ünnepe, hanem ennek a minket folyamatosan kereső, minket rettenetesen hiányoló, aggódó és féltő Isteni szeretetnek az ünnepe, amely Jézus Krisztusban „testté lett”, és egészen közel hajolt hozzánk.

Később megtudtam, hogy valaki arról panaszkodott másnap, hogy a pap a halbicskájáról beszélt karácsonykor... Nem értette meg. Talán nem is akarta. És de szomorú ez. Amikor nem értjük meg, vagy nem halljuk meg a minket kereső, és ma is a javunkat akaró Isteni hívást. Ami többet akar nekünk adni egy meghitt óránál Szenteste, a templomban, hogy mint valami hagyományos tartozékát az ünnepnek kipipáljuk, és mehessünk haza magunkat, meg egymást ünnepelni a fa alá, meg a családi asztalhoz. Nem jó úgy ünnepelni valakinek a születésnapját, hogy pont az ünnepeltre nem figyelünk, vagy egyál-

talán meg se hívjuk. Sok helyen pedig épp ilyen a karácsony.

Szabad nekünk egymásnak örülni, egymásért mindig hálat adni, és főleg, a ránk bízottakat nagyon szeretni – és nem csak karácsonykor. Viszont ez az ünnep nem a család ünnepe és még csak nem is az emberi szereteté. Azon nincs mit ünnepelni, mert nagyon hamar el tud múlni, meg tud változni, sokszor ott van mögötte az érdek, a feltétel és olykor még a képmutatás is. Ha a karácsony a szeretet ünnepe, akkor az csakis az Isten szeretetének az ünnepe lehet! Nem azé, ahogy mi szeretjük egymást, hanem ahogy Ő szeret minket! Érdemtelenül, méltatlanul, megmagyarázhatatlanul. Gyökössy Bandi bácsi úgy nevezte ezt egyszer: „mégis-szeretet”. **„Szeretlek olyannak, amilyen vagy. Sőt, annak ellenére szeretlek, hogy olyan vagy, amilyen vagy!”**

Ez az Isteni (szándékosan nagybetű!) szeretet munkálkodott

az Úr Jézusban 33 évig itt, a földön is. Ez tudta hordozni oly sokáig, azt a nagy meg nem értést meg ellenséges indulatot, ami Őt itt folyamatosan körülvette. Ez a szeretet tudott bocsánatot, feloldozást, új életet adni annyi elesettnek, bűnösnek, betegnek. Ez a szeretet vitte aztán a golgotai keresztre is, mert a mi „megtalálásunknak” és megváltásunknak semmilyen más útja nem volt, csak ha az Istennek szeplőtelen Báránya ott megáldoztatik és elveszi a világ bűneit.

Jó dolog karácsonykor is az értünk született, és értünk meghalt Jézusra tekinteni és nem Jézuskázni, mert ma is a megváltást és bűneid bocsánatát kínálja, nem piros maslis csomagot a fa alá. Hívó emberként, adjunk méltó választ erre a nagy áldozatra, erre a kimondhatatlan szeretetre. És ahogy Ő oda adta az Ő életét érettünk, adjuk Neki mi is oda a miénket, **hogy újjá Ő teremtsen, az úrt Ő töltse ki.** (RÉ 459)

Áldja meg az Isten mindannyiunk ünnepét és egész életünket Önmagával és evangéliumával. Ne hagyjuk válasz nélkül az Ő közeledését, mert örül, amikor valakit megtalálhat. **„Mert azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet!”** (Lk 19,10) Hála és dicsőség Neki ezért!

„A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múltó szeretettel szeretik a mi Urunkat, a Jézus Krisztust! Ámen” (Ef 6,24)

Gebe László

**ISTENTŐL MEGÁLDOTT KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁN A SZERKESZTŐSÉG**

Megajándékozott vagyok! És akkor...?(!)

„Ne legyenek Néked idegen Isteneid énelöttem!” (2.Móz. 20, 3, 3. parancsolat)

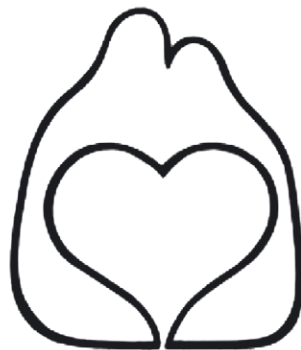
Mielőtt leültem volna a számítógép elé, sokat gondolkodtam, hogyan is írjam le mindazt, ami bennem kavarg. Így Karácsony közeledtével mondhatnánk, legyünk kíméletesek... Nem, Kedves Testvérem, nem gondolom, hogy ez így helyesen lenne megfogalmazva... Ez az ünnepek körüli „megható” szeretet-hullám engem nem kíméletességre inspirál, mi több, nem is mézes-mázos-ságra, hanem inkább léleklbeli háborgást idéz bennem elő. Természetesen én is várom gyermeki örömmel az ünnepeket, viszont az októberi mikulásfigurák és karácsonyfák, ajándékalmok, a novemberi újévi fogadalomgyártások, a fekete péntek szelleme és valósága hírén-láttán inkább mattnak érzem a gyermeki vidámsággal csillogni akaró szemeimet...

Pedig hát... nekem megadatott, hogy kisgyermekként mesebeli csodaként éljem meg a karácsony ünnepét. Kint hull a hó, bent finom süteményillat van, karácsonyfát díszítünk, fő a szentesti vacsora, tanuljuk és gyakoroljuk a templomi gyermekműsorban kapott szerepünket, versünket, énekeket, izgalommal didergünk a templomban, ajándékcsomagot kapunk, istentisztelet után lelkesen sietünk haza, hogy a fa alatt megtaláljuk a Jézuska ajándékát (ami egyébként sohasem volt nekem világos, hogy ha szüleimmel együtt a templomban vagyunk és minden ablak-ajtó zárva van, hogyan jött be, és tette az ajándékokat a fa alá?!). Vacsorázunk, családunk körében töltjük az estét, másnap elmeséljük barátainknak, mi mindent kaptunk, meglátogatjuk közelebbi rokonainkat, együtt eszünk és beszélgetünk, újabb ajándékokat kapunk, a havas délutánokon hógolyózzunk, este szánkózni megyünk, majd hazatérve a jó melegben békésen alszunk el, hiszen még mindig égnek a karácsony fényei, holnap is lesznek még karácsonyi filmek és mesék a televízióban, szünidő van és... Ez számomra olyan varázslatos volt, hogy akárhányszor visszagondolok, nem akarok kibillenni a nosztalgiazásból... Még ha nem is havazott, de a család melegsége, a „karácsonyba” vetett örömteli hit és békesség ott volt, szinte belélegezhető és kézzelfogható volt. Én valóban hálás vagyok, hogy ilyen családban nevelkedhettem, ahol ilyen élményekben és ne-

veltetésben volt részem! Szeretném, ha majd az én gyermeke(i)m is legalább ilyen áldott örömként élnék meg ezt az ünnepet... Viszont az idők változnak, mondhatnánk. Kezdem azzal, hogy ahol jelenleg élek, itt nagyon ritkán van hó, a református hitbeli élet alakulóban van, a technika és a felgyorsult világ is kicsit csorbít a meghitt élményen.. manapság a gyerekek már két évesen sem hisznek a Jézuskában, sőt mi több, ajándék nélkül nem is igazi számukra az ünnep.

Viszont én nem vagyok hajlandó engedni a gyermeki izgatottságomból. A világ külső változásai és hatása láttán sem akarok megfakulni és úgy látni az ünnepeket, mint ahogy azt sokan látni és láttatni kényszerülnek, kényszerítenek... Nem akarom a szeretetérzésemet pár napra korlátozni, nem akarok három nap alatt tíz féle süteményt sütni, nem akarom az összes pénzem ajándé-

Simon András grafikája

kokra költeni, hanem szeretném hitben-léleklben-szeretben-családi körben megélni ezt az ünnepet, kicsit talán nagyobb felhajrással, mint az egyéb vásárnapi együttléteket. Nem titkolom és nem is tagadom, hogy én is készülök, sütök-főzök és különlegesnek érzem ezt az ünnepet, viszont nem értékelem túl a szeretetértelmezését! Nem szeretek jobban karácsonykor, mint máskor! Egy szempontból tetszik ez az ünnepi láz, hogy az embereket „öszönzi” a karácsony és ilyenkor jót akarnak tenni, viszont azt nem értem, mi az, ami ösztönzően hat ezen az ünnepen, és mi az, ami nem hat ösztönzően az év többi napján? Mi ez a misztikus szeretet-hullám, mely egyébként igénytelenséggé, érdektelenséggé, lelketlenséggé szellemül? Miért csak karácsonykor jó a szeretetet kimu-

tatni és ennek fényében jót akarni, cselekedni, kívánni? Mert ezeket a napokat a meghittség jellemzi, a hangulat, a zene, a lelkesedés.. de miért lelkesek az emberek? Ami ebben érdekes, hogy az emberek tömérdek összeget költenek, kölcsönt vesznek fel, adósságban hajtják fejüket és ezt másoktól is elvárják, hogy megvegyék, amit kell. Adniuk kell, még ha nem is érzik annak igazi értékét. Kapni is akarnak, viszont ennek beismerése felett csak legyintenek. Elköltik azt az összeget, amivel egyébként nem is rendelkeznek karácsony előtt, azonban még szilveszter éjszakát is sikerül fedezni ebből a nemlétezőből, s miután „mindent”, ami nincs elköltöttünk, visszatérünk a mindennapokba, elfeledve szeretet-hullámot és a sok semmit. Egyébként, hogy a karácsony a mi Megváltónk születésének az ünnepe? Igen, valóban. Mennyire is vagyunk messze a valóságtól, a valódi szeretettől, a kis Jézus jászolbölcsőjétől, a betlehemi üzenettől, az istentiszteleten való részvételtől, a meghitt öleléstől és „áldást, békességet” valóban kívánástól?

Mondhatnánk, amíg az ember gyermek, könnyű hinni a csodákban. Felőttként az ember másként látja a dolgot, a Jézuska ajándékát is neki kell megvennie, a sütés-főzés is rámarad, a családi béke megteremtése és megtartása sem egyszerű, sőt, az otthon melegét sem leányálom biztosítani. Viszont hála Istennek, a karácsony valódi lényegének megéléséhez nem szükséges sem pénz, sem havazás, sőt, sokszor semmilyen kézzelfogható dolog sem, csupán a nyitott lélek és szeretetteljes szív, mely maga válik csodává és varázsol csodát mások életébe. Sokkal könnyebb gyermeknek lenni (újra), mint azt gondolnánk... Léleklben az embernek kicsit gyerekeknek is kell maradnia, hogy megmaradjon abban a szeretetben, melyet a mi Urunk osztályrészünknek szánt.

A jó Isten parancsolata: „Ne legyenek Néked idegen isteneid énelöttem!” mélyeséges vonatkozással bír a karácsony ünnepére nézve! Ekkor születik meg a mi Megváltónk, az Egyetlen Közbenjárónk, Aki elé semmit és senki mást nem lenne szabad helyeznünk. Semmiféle hagyományt, babonáságot, anyagiak által meghatározott ajándékozást... Ha már ennyire a szeretet ünnepének tartjuk a

karácsonyt, akkor elsősorban az Urat kellene szeretnünk, Aki Maga a Szeretet! A valódi, önzetlen szeretet. Nem erre a szeretetre van igazán szükségünk a legjobban? Gondoljuk csak végig, milyen szeretet indít bennünket a vásárlásra, a háromnapos szeretetre, a sok sütés-főzésre ahelyett (vagy amellest), hogy együtt, családunk-szeretteink körében

mennénk az Isten házába? Valóban azt a szeretetet tápláljuk magunkban és másokban, melyre a jó Isten tanít bennünket? Önzetlen és soha ki nem fogyó? Az lenne az a gyermeki öröm és boldogság, mely átjárja most is bensőnket, s melyet a jövő generációja számára mutatunk és adunk tovább?

Kedves Testvérem, a mi Jézusunk ál-

tal, kívánok Neked és Szeretteid számára Isten áldásában gazdag ünnepeket és sok erőt, egészséget, hitet, reményt, de legfőképp szeretetet, mindezt pedig nem ünnephez és időhöz kötve, hanem hogy újra és újra megéld az isteni szeretet mélységét, meghittségét és meghatottságát.

Csoma Annamária

NŐK A BIBLIÁBAN - Gómer (jelentése: 'teljesség')

Gómer története meglehetősen kiélezett és egyértelmű. Gómer Diblaim lánya, akinek a neve azt jelenti: kettős fügekálcs, kettős ölelés – amivel azt sejtetik, hogy valaki teljesen átadja magát az élvezeteknek. Ezzel feltételezi az író, hogy Gómer már neveltetéséből eredően is könnyebben hajlott a paráznaság felé. Egyes magyarázók szerint, Gómer prostituált volt vagy legalábbis, bűnösnek találták paráznaságban, mielőtt Hóseás felesége lett. Más vélemények szerint, Gómer „paráznasága” prófétikus, tehát, Isten előre látta, hogy az asszony hűtlenné fog válni házassága során.

Férjén, a próféta Hóseáson keresztül ismerjük őt meg, aki prófétaként szolgált Uzziás, Jótám, Áház és Ezékiás júdai, valamint hat másik izráeli király uralkodása során. Kortársa volt Ézsaiásnak, akin keresztül Isten nagyon keményen fogalmaz Jeruzsálemmel kapcsolatban: „paráznává lett a hív város!” (Ézs 1:21) hitbéli hűtlensége miatt. A nép csak kedvteléseinek, az élvezeteknek élt, és megfélemlítettek az igazságról a káosz és erőszak előnyben részesítése által. Ézsaiáson keresztül, Isten Júda iránti szeretetéről beszél, szőlőskertnek nevezi a népet, amelynek gyönyörű termést kellett volna hoznia, ehelyett értéktelen vadszőlőt termett (Ézs 5:12).

Hóseáson keresztül pedig azt üzeni az Úr, hogy Izráel elhagyta őt, s a paráznaságot, bort és mustot részesíti előnyben (Hós 4:11), majd hozzát teszi, hogy mindnyájan a fajtalanság és az Istentől elforduló paráznaság bűnében élnek. Gómer ezért Izráelt jelképezi, a bálványimádás gyakorlatának szexuális jellege miatt. Lelki hűtlenségük eredményezte a testi hűtlenséget, ami a Baál rítusokban általános szokás volt

Isten szokatlan szokatlan parancsot ad Hóseásnak: „Menj, végy magadnak parázna feleséget és parázna gyermekeket;

mert paráználkodván paráználkodik e föld, nem követvén az Urat.” (Hós 1:2) Bár az utasítás rendkívüli, Isten Hóseás és Gómer házasságát használja arra, hogy jelképesen bemutassa, Izráel hogyan vétkezett ellene idegenek isteneknek való hódolással, valamint azt, hogy Isten hűsége marad akkor is, amikor a népe hűtlenné lesz.

Hóseás engedelmeskedik, elveszi Gómert, majd házasságukból két fiú és egy lány születik. Házasságuk egy példázat a nép felé. Gyermekeik neve is figyelmeztetés és jelkép: Az elsőszülött neve Jezeél (Isten plántál, szétszór), amelyről Kálvin János azt mondja, hogy ez a név Isten üzenetét jelképezi: „Te nem vagy Izráel, hanem Jezeél, a nép, akit Isten szét fog szórni, és eltaszít”. Ézsaiás azt mondja, hogy Izráel többé nem lesz szétszórta, hanem az Úr plántálásának vesszőszála lesz, kezei munkája dicsőségére (Ézs 60:21). Ekkor még Hóseás nem volt tudatában felesége paráznaságának.

A második gyermek(lány) neve: Ló-ruhámá (akinek nem kegyelmeznek), amellyel Isten azt üzeni, hogy elveti Izráel házát annak gonoszsága miatt (Júda házát jobban szánta, mint Izráelt – Hós 1:6-7). A harmadik gyermek neve Ló-ammi (nem népem), kiterjeszti az ítéletet az egész népre. Gómer és gyermekeinek neve valós képet tár elénk az elfordult Izráel és Isten kapcsolatáról. A történet mégis Isten csodálatos szeretetével és hű-

ségével végződik.

A három gyermek után, Gómer elhagyta Hóseást, hogy más férfival éljen (vagy, amennyiben prostituált volt előtte, visszatért eredeti hivatásához). Ekkor Isten újabb parancsot ad Hóseásnak: „Menj el újra, szeress egy asszonyt, akit szeret az ő társa és mégis házasságtörő; amint az Úr is szereti Izráel fiait, bár ők idegen istenekhez fordulnak...” (Hós 3:1) Hóseás ezután visszavásárolta feleségét 15 ezüstért és némi árpáért. A tény, hogy az asszony „visszavásárolható”, mutatja szeretője valószínűségi érzelmeit, vagyis, azoknak hiányát. Ez a megbocsátó hűsége szerető Gómer felé Isten eltántoríthatatlan szeretete a bálványimádó, hűtlen népe iránt.

Hóseás azt mondja, hogy Isten el fogja távolítani Baál nevét Izráel szájából, és eljegyzi őt örökre, igazságában, szeretetében és kegyelmében. Házassága ezért, bármennyire is ellentétes érzelmeket válthat ki az olvasóból, mégis Isten megbocsátó szeretetének a jelképe, amellyel eljegyzi az ő népét, örökre.

Györky Szilvia

A Szeretennaptár 2019-es kiadása és a Református Újság a 2019-es évre már rendelhető szerkesztőségünk címén, változatlan áron.

076 74 Draňov-Deregyő 216,

Tel.: 056/6395396,

e-mail: ladislavcsoma@gmail.com.

A megrendeléseknek beérkezésük sorrendjében teszünk eleget.

Csoma László

GYÜLEKEZETEINK életéből

Id. Ing. André János

(1949-2018)

Tudjuk, életünk kezdete és annak vége Mindenható Istenünk kezében van, de mikor hirtelen halállal távozik el mellőlünk

valaki, ledöbbsent mindnyájunkat. Így volt ez az Abarai Református Gyülekezet életében is, mikor Teremtőnk, 2018. augusztus 28-án, váratlanul magához szólította a gyülekezet hűséges gondnokát, id. André Jánost. Igazi előljáró volt, mert mindenben, amiben megbízást kapott, teljes odaadással, hűségesen járt el. Mindent megtett családjáért, mint hű férj és három gyermek édesapja, de minden követ megmozgatott a gyülekezetben is, hogy „mindenek szép rendben történjenek”. Igazán szíven viselte a gyülekezet gondjait, szinte könnyek között kérte, hogy mindenki tegye meg a lehető legtöbbet lelki-testi értelemben gyülekezetünkért. Szolgálatát alatt elkészült a gyülekezeti ház, megújult a parókia és a templom is. Személyében nem csak gondnokát, de egyben 20 éve szolgáló kántorát is elveszítette gyülekezetünk. Az Ungi Református Egyházmegyében főgondnok, így egyben, mint zsinati világi képviselő is volt.

Koporsója fölött az 1 János 2,24-25-ből szól Istenünk Igéje: „Amit tehát ti kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek! Ha megmarad bennetek az, amit kezdettől fogva hallottatok, akkor megmaradtok ti is a Fiúban és az Atyában. Az az ígélet pedig, amelyet ő maga ígért nekünk, az örök élet.”

Ebben benne van múlt, jelen, jövő. Amit kaptunk Krisztusban, kamatoztassuk a mában, de az örök élet fényében, Istenünk dicsőségére!

Az Úr áldása és békessége legyen a gyászolókon és emlékezőkön!

b. a.

Néhány gondolat a szószékcsere kapcsán

Egyházmegyénkben néhány éve működik a szószékcsere, szeptember végi, október eleji egyetlen vasárnapon szószéket cserélünk egymással. Jó ez, kell ez? –vetődhet fel a kérdés. S ha igen, kinek jó? A gyülekezeteknek, vagy a cserélő lelkészeknek?

Visszagondolva erre a pár alkalomra, azt mondom, jó ez. Kinek? Gyülekezeteim tagjaival beszélgetve, egyértelműen megfogalmazódott, hogy a gyülekezetnek jó. Megismernek más lelkészeket is, más „stílusú” igehirdetéseket hallanak. Még azt sem mondhatom, hogy hasonlítgatják a vendég-igehirdetőt saját lelkészükkel, egyszerűen örülnek neki. Az idén még olyan is volt, hogy egyik gyülekezeti tagom följajlott, szívesen megy el az vendég-lelkészért és kíséri el mind a 4 gyülekezetbe, s így is történt. Örülnek a másik lelkésznek, s örülnek, ha az a másik lelkész beszél a gyülekezetéről és a szolgálatáról, így más gyülekezeteket, más helyzeteket, más problémákat, más örömeiket is megismernek, vagy épp megerősödnek, s megvigasztalódnak, máshol sincs ez másképp!

A szószéket és igen, erre az egy napra szolgálatot cserélő lelkésznek jó ez? Lehet, hogy erre nehezebb válaszolni. Ahányan vagyunk, annyifélék vagyunk, lehet, van, aki ennek annyira nem is örül, mert nem veszi szívesen, ha más szolgál az ő gyülekezetében, lehet, van, aki ezt fölösleges nyűgnek tartja, de én azt hiszem, hogy barsi szolgatársaimmal együtt elmondhatom, jó ez nekünk, lelkészeknek is. Az okok hasonlóak, megismerjük a másik gyülekezetét, templomát, szolgálatát, azt is, ha több, mint a miénk, azt is, ha kevesebb, mint a miénk, azt is, ha többen vannak istentiszteleten, mint a sajátunkban, azt is, ha kevesebben. S beszélhetünk a saját gyülekezetünkről, s vihetjük haza a másik gyülekezet üdvözlését.

Talán egy érdekes megfigyelést még

a végére, mi beszélünk a gyülekezeteinkről, annak örömeiről, de azt hiszem, kendőzetlenül arról is, ha mondjuk kevesen járnak templomba, de a gyülekezetek nem beszélnek a papjaikról. A sajátjukról. Talán, mert az övék, mert bensőséges kapcsolat van lelkész és gyülekezet között, ami nem tartozik a vendégre? Nem tudom, egyet tudok, saját tapasztalatból. Rég itt szolgálok Barsban. Csak itt szolgáltam, Barsban, szeretem a barsi gyülekezeteket, embereket, ismerem gondolkodásukat, lelkészhez való viszonyukat. Egyetlen példa, az egyik általam beszolgált gyülekezetben akkor még más lelkész szolgált, akinek volt egy csomó másik gyülekezete. Volt, ahol frissíteni, szeretett volna a gyülekezet, új lelkészt hívni, s ezért, könnyű szívvel váltak volna meg lelkészüktől, akinek a szolgálata talán már nem volt olyan, mint 30 évvel azelőtt. De ez az én gyülekezetem a végéig kitarított lelkésze mellett, mondván, akármilyen, de a mi papunk. Meghatott ez a ragaszkodás, s tudtam, jó lesz nekem Garamsallón, ahol így élnek együtt lelkészükkel, legyen ő akár a szolgálata legaktívabb, legjobb éveiben, vagy épp a megfáradt, gondokkal teli időkben.

Ez a szószékcsere végül arra is jó, hogy a lelkész is, gyülekezet is végiggondolja, milyen a kapcsolata a másikkal, gyülekezetem-e az a gyülekezet, amelyet szolgálok, lelkészem-e az a lelkész, aki vasárnapról vasárnapja hirdeti nekem az ígét? S mit tehet akár az egyik, akár a másik fél azért, hogy még jobb legyen együtt lenni, együtt szolgálni.

Ambrus Erika

Barsbesén is fellépett a Szegedi Cédrus Társulat

2018. november 20-án a barsbesei kultúrházban megtekinthető volt a **Szegedi Cédrus Társulat** református színjátszó csoport előadása.

Lórántffy Zsuzsanna, *egy asszony hatása a reformációra* című előadást hozták magukkal.

Dukon András, helyi lelkész üdvözölte a jelenlevőket, majd röviden ismertette Lórántffy Zsuzsanna életrajzát. Elmondta,

hogy I. Rákóczi György erdélyi fejedelem feleségeként Patakon könyvnyomdát állíttatott fel Comenius kérésére. A fejedelem-asszony nagyon szerette a könyveket, s a műveltséget is nagyra tartotta, aminek úgy mutatta külső jelét, hogy a kollégiumot és a református iskolákat támogatta.

Elhangzott az is, hogy legfőbb olvasmánya a Biblia volt.

Az előadás kitért arra is, hogy Lórántffy Zsuzsanna erős hitvallásúként hitvitákat folytatott a katolikus egyház előjáróival is. Ugyanakkor két egyházi tárgyú idézetgyűjteménye is megjelent nyomtatásban.

A Szegedi Cédrus Társulat repertoárjában szerepel többek között Luther Márton életéről is egy előadás, ahogyan a Protestálok című színpadi előadás is. Ünnepi alkalmakra is készültek, adventi és bűnbánati előadásuk is van, ez utóbbi Dávidra mutat. Ám a gyermekekre is gondoltak, így készült el A herceg három próbája c. előadás, aminek többek között az alázatosság is a tanulsága.

Mint kiderült, az előadásokat **Békési János** írja, sok esetben rímekbe szedve a történetet.

A mindössze pár színészből álló társulat határon túli előadásokat is vállal. Mintegy elhivatásként élik meg, hogy színházi előadásaikkal erősítsék a keresztyén közösségeket. Miközben teljes átérzéssel adják elő darabjaikat, a nézők is átélhetik a tanulságos történeteket, a történelmi cselekményeket.

Sándor Veronika

„Mire a levelek lehullanak...” Emlékezés az első világháború áldozataira

Száz éve, 1918. november 11-én írták alá az első világháborút lezáró compiègne-i fegyverszüneti egyezményt.

A világháború kb. 15 millió ember halálát okozta, s köztük ott vannak az újlóti hősi halált haltak is.

2018. november 11-én az istentisztelet keretén belül megemlékezett róluk az újlóti gyülekezet.

Amikor azokra emlékezünk, akik fogságba estek, akik sebesülten tértek haza, akik lelkükben törést szenvedtek, vagy akiknek nem adatott meg, hogy hazatérjenek és újra megölelhessék szeretteiket, az emberi szó kevés arra, hogy vigaszt és enyhülést adjon. A Hadtörténelmi Levéltár munkatársainak felbecsülése alapján 530.965 magyar katona halt hősi halált. Ezek között a katonák között ott voltak az újlóti férfiak is, akik szekeken vonultak a háborúba.

Az emlékezés órájában vigasztalást kapott a szív Isten Igéjébe kapaszkodva,

miszerint „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!” (Fil. 1:21). Fontos tudatosítani, hogy Isten oldalán mindig nyertesekként állunk meg. Harcainkban az Úr vezet minket s végül kegyelemből hit által az Ő örök dicsőségébe fogad bennünket.

Erre mutat a templom falán levő emléktábla, ami a világháborúban elhunytak emlékére állíttatott: „... szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!” (Zsolt. 73:26)

A lelkész az igehirdetésben feltette a kérdést, hogy vajon hányan éltek meg a naini özvegyhez hasonlóan, hogy férj és fiú nélkül maradtak... „Ha engedjük, hogy a csendben megérintsen minket Isten, akkor részesei lehetünk az élet menetének. A zajban, a rohanásban nehezen vesszük észre Isten áldását, ezért szükséges, hogy időnként elcsendesedjünk.” Amiként a költő is megtapasztalta, Isten nem harsonával érkezett mellé, hanem

jött néma, igaz öleléssel. (Ady Endre, Az Úr érkezése)

Az igehirdetést követően fennállva, egy néma perccel adózott az egybegyűlt sereg az első világháborúban elhunytak tiszteletére, köztük a gyülekezet hősi halottaira is emlékezve, kiknek hosszú éve már az emléktábla is emléket állított.

A harang megszólaltatásával fel lett hívva a figyelem a háború szenvedéseire, az oktan vérontásra, az Istentől ajándékba kapott élet védelmének keresztyén felelősségére, az emberi élet értékére.

Miután a 23. zsoltár szavaival volt imádkozva, a gyülekezet elmondta az úri imát, valamint megvallotta a feltámadásba vetett drága hitét is elmondván az egyetemes egyház hitvallását.

Az Úrnak van hatalma ahhoz, hogy a reménytelenségben is élő reményt adjon.

Sándor Veronika

80 év

80 év hosszú idő. Ha visszaszámolunk, 1938-hoz jutunk. Egy nép történetében is mennyi minden zajlott ennyi idő alatt, különösen a mi megtépázott népünk életében. Meg a gyülekezetek életében is. Nem sorolom a dátumokat, nem sorolom a fájdalmakat, mert ez az írás nem a nemzet, sem nem a gyülekezet 80 évéről szól, hanem egy drága asszonytestvérünk életéről.

80 év alatt az emberrel a személyes és családi életében is sok minden történik. Sok fájdalom, gyász, nyomorúság, de sok öröm, szép és szeretet is. Család, nagy család, gyermekek, unokák, dédunokák.

Szolgálat. A garamsallói gyülekezet október 14-én, az istentiszteleten köszöntötte harangozóját, Veszeli Jolánt 80. születésnapja alkalmából a Zsolt 71: 9. versével: „Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el!” Megöregedni, s az öregség minden nehézségét elfogadni, alázatosan elfogadni mindent, művészet. Szolgálatban megöregedni, ajándék. Asszonytestvérünk 27 évig volt a garamsallói gyülekezet harangozója.

Most köszöntöttük őt, de ugyanakkor másik szemünk sírt, mert el is köszöntünk tőle, hiszen korára való tekintettel befejezte harangozói szolgálatát. Az pedig, ha az ember tudatosítja, eddig, s tovább nem lehet, most kell abbahagynom, bölcsesség! Megköszöntük hát asszonytestvérünknek a sok éves hűséges szolgálatot, s egy emléklapot készítettünk számára, hogy lássa, ha rá tekint, ennek a 27 évnek minden áldását és érezze a gyülekezet szeretetét és háláját.

Szívből kívánjuk, hogy sokáig legyen közöttünk, a gyülekezetben, most már imádságaival szolgálva, s családja körében, szétosztva szeretetét.

Ambrus Erika

Gyülekezeti ház átadása Komarócon

2018. október 21-én hálaadó istentisztelet keretén belül került sor Komarócon az újonnan épült gyülekezeti ház átadására, amely a templom közvetlen közelében áll.

Orémus Zoltán esperes igeolvasása és imája után **Fazekas László** püspök hirdette az ígét, melyben hangsúlyozta, mennyire fontos, hogy a ház erős alapokra épüljön, hogy kiállja az idők viszontagságait. Az épület mellett fontos az is, hogy a gyülekezet is gyarapodjon lélekszámban és erős hitbeli alapokon álljon. Ezt követően **Parti Tibor**, a helyi gyülekezet lelkipásztora köszöntötte a vendégeket és minden jelenlevőt. Beszámolójában kifejtette az isteni gondviselés erejét, hiszen kezdetben a 150 éves régi gyülekezeti termet terveztük felújítani. A szakemberek javaslatára erre nem került sor, így kezdett a presbitérium foglalkozni egy új gyülekezeti ház építésének a gondolatával, mely 2 év alatt készült el. Teremtő Istenünk gondoskodott arról, hogy szükség szerint az anyagiak is biz-

tosítva legyenek, így ez a ház gyülekezeti forrásból és magyarországi támogatásból épülhetett fel. **Szaniszló Sándor** gondnok beszámolójában felvázolta az építkezés menetét és megköszönte minden ember áldozatos munkáját, aki bármilyen módon hozzájárult a gyülekezeti ház felépüléséhez, mely alkalmas lesz gyülekezeti és közösségi programok megvalósítására. Az ünnepi alkalom verssel, zenével folytatódott. Elhangzott Wass Albert: A bujdosó imája c. verse **Greso Noémi** előadásában és citerajáték kíséretében a 81. zsoltár **Parti Zsófia**

es **Varga Zsanett** előadásában.

Az istentisztelet végeztével került sor az új épület bejáratánál a magyar nemzeti színű szalag átvágására. Ezután püspök úr megáldotta a gyülekezeti házat és annak használóit. Az egybegyűltek szeretetvendégségen vettek részt, régi barátok találkoztak és kötetlen beszélgetéssel ért véget ez a szép őszi délután.

Szaniszló Sándor, gondnok

Lelkészeiktatás Szőlőskén

A Szőlőskei-, Bodrogszerdahelyi-, Borsi- és Újhelyi Református Egyházközösségek életében új korszak vette kezdetét, amikor az előző lelkipásztor, Sallai Tibor, mintegy négy évtizedes szolgálata befejeztével, a gyülekezetek új lelkeszházaspárt fogadtak szolgálatba.

Hozák Viktor és felesége, Hozákné Magyar Ildikó örömmel fogadta a meghívást, s a parókia elfoglalása után néhány hónappal, 2018. november 4-én került sor a lelkipásztor ünnepélyes beiktatására a szőlőskei református templomban. Az igehirdetés szolgálatát Ft. Fazekas László püspök végezte, majd Kendi Csaba, a Zempléni Egyházmegye esperese beiktatta hivatalába Hozák Viktor lelkipásztort.

A beiktatott lelkipásztor székfoglaló

beszédében hálát adott Istennek a kegyelemért, amely által feleségével új korszaknak néznek elébe a rájuk bízott gyülekezetek szolgálatában. Az igehirdetés végeztével a négy egyházközösség képviselői átadták ajándékukat, és az új palástot, majd a köszöntések sorához csatlakoztak

a helyi fiatalok és idősek, énekekkel, versekkel. A vendégként meghívott lelkipásztorok egy-egy igével kérték Isten áldását a beiktatott lelkipásztor életére és szolgálatára.

Az ünnepi alkalom áldással, a Himnusz éneklésével ért véget, majd a meghívott vendégek a bodrogszerdahelyi kultúrházban szeretetvendégségen vettek részt.

Mindezt legyen Istené a dicsőség,

Gy. Sz.

A nagyölvedi – egyházasrádóci zászló

Az Őrségi Református Egyházmegye egyházasrádóci gyülekezetének képviselői október 21-én Nagyölveden jártak, hogy a nagyölvedi reformátusokkal közösen átéljék a reformáció 501. évében az összetartozás érzését. Ez a hír önmagában is örömteli, de érdekessége, különlegessége, hogy minden egy parókiafelújítással, és egy aközben megtalált zászlóval kezdődött.

12 évvel ezelőtt a nagyölvediek, a parókia felújítás alkalmával, egy poros dobozban egy megkopott zászlót találtak. Kiderült, 1938. november 2-án Egyházasrádóc református egyházközsége az etnikai revíziót kimondó 1. bécsi döntés öröme, egy gyönyörű nemzetiszín zászlót küldött az anyaországhoz visszatérő nagyölvedieknek, amit a gyülekezet aszszonyai készítettek. Rövid keresgélés után, a két gyülekezet fel is vette a kapcsolatot egymással, és tulajdonképpen a

80 év fényében folytatták a testvérgyülekezeti kapcsolat építését.

A zászló visszakerült a templomba, méltó helyére, ahogy a két gyülekezet tagjai szívében is helyre került ez a kapcsolat, az összetartozás fontossága. Azóta részt vesznek egymás alkalmain, ahogy azt tették idén október 21-én is, a Nagyölveden tartott 501-es reformációi ünnepen. Szakál Péter lelkész, az Őrségi egyházmegye esperese, és Balikó Zoltán beosztott lelkész vezette az ideérkező

egyházasrádóci gyülekezet küldöttségét.

Az ünnepi istentisztelet után közösen felavatták a reformáció emlékére – elkészített különleges kopjafát melyet az idei nagyölvedi alkotó- és fafaragó táborban – a zsoboki Gál Potyó István és a helyi Csomor Máté készített, s amelyet a templom előtt állítottak fel.

Egy felújítás, egy megtalált zászló – lám az Isten csodái ma is működnek, s ahogy a nagyölvediek hálás szívvel fogadták az Úr ajándékát, a zászlót és az adományozó gyülekezetet, úgy mind tágra nyitott szemmel és szívvel figyeljünk az Úrra és legyünk hálásak a mai csodáért és ajándékokért. SDG!

Ambrus Erika

Debreceni Teológusok kiszállása és mátészalkai testvérek látogatása Bodrogszentesen

2018. október 21-én a Debreceni Református Hittudományi Egyetem (DRHE) teológiai hallgatói és tanárai érkeztek kiszállásra a Bodrogszentesi Református Gyülekezetbe. A diákközösség képviselői a vasárnap délelőtti Istentiszteleten szolgáltak versekkel és énekekben mondott biztonyságtétellel. Az istentiszteleten igehirdetéssel szolgált **Prof. Dr. Fazakas Sándor** tanszékvezető egyetemi tanár, aki a Mt 21,28-32 alapján szólt a népes gyülekezethez. Jézusnak a két testvérrel mondott példázatából kiindulva hangsúlyozta, hogy Isten mindannyiunkat feladattal küldött el ebbe a világba, de óvakodnunk kell attól, hogy olyanok legyünk, mint a Jézus korabeli főpapok és írástudók, akik vakok voltak a testet öltött Igére: nem néztek bele a tükörbe, hanem inkább összetörték a tükröt. A mi számunkra Jézus Krisztus maga a példa,

aki igent mondott az Atyára, tökéletesen engedelmes volt, ezért az Atya is igent mondott az Ő áldozatára. „Az igazak keveset beszélnek, de sokat tesznek, az istentelenek sokat beszélnek, de keveset tesznek” – mondta az igehirdető, bátorítva, hogy azok közé tartozunk, akik nem csak beszédben, de megszentelt és hiteles életben tudunk élni a mieink között. Az igehirdetés után a teológusok énekekkel, verssel és egy rövid jelenettel szolgáltak. A hallgatók szolgálata után **Dr. Kókai Nagy Viktor** egyetemi adjunktus a DRHE életébe nyújtott betekintést, aki bemutatta az egyetem munkáját, a hallgatók és tanárok kapcsolatát, valamint személyes tapasztalatokkal támasztotta alá az elmondottakat.

A szép délelőttöt ugyancsak gazdagította, hogy egy további csoportot is vendégül láthattunk az Istentiszteleten. Örö-

münkre szolgált, hogy közöttünk voltak ezen a szép őszi vasárnapon a Mátészalka Kertvárosi Református Gyülekezetből érkezett férfitestvérek a „Dávid Férfisátor” csoport tagjai, lelkipásztorukkal

Nt. Nagy Györggyel, akik éppen férfi csendes hétvégén vettek részt. A csoport tagjai elénekelték a közösség toborzó énekét („*Emeld föl a szemedet az égbe*”), majd a lelkipásztor bemutatta a Dávid Férfisátor nevet viselő csoport szolgálatát. Elmondta, hogy a csoport célja, hogy tagjai lelkileg növekedve betöltsék az Istentől rendelt szerepüket a családban, gyülekezetben, társadalomban. A hallottak nagyon megerősítettek bennünket abban, hogy amint a családban, úgy a gyülekezetek nagy családjában is elengedhetetlenül fontos az eltökélt, erős szívű és helyükön álló férfiak jelenléte.

A szolgálatteltevőknek, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem hallga-

tóinak és tanárainak, valamint a má-tészalkai Dávid Férfisátor csoportnak a bodrogszentesi gyülekezet lelkipásztora, **Nt. Szopó Ferenc** köszönte meg a szolgálatot, és hívogatta a vendégeket közös

ebédre. Hálásak vagyunk Istennek, aki szépen elkészítette ezt az alkalmat és lélekben megerősített bennünket. Áldott legyen Isten ezért (is)!

Szopó Ferenc

Jubiláló konfirmandus találkozó Tornagörgön

Ismét ünnepeltünk. 2018. október 28 - án gyülekezetünkbe az 50 évvel ezelőtt konfirmált testvéreinket vártuk nagy szeretettel, úrvacsorával egybekötött ünnepi istentiszteletre.

A meghívást személyesen vagy postán kézbesítve juttattuk el az érintettekhez, és 7 konfirmandus tisztelte meg jelenlétével ezt az alkalmat, hogy hálát adva Istennek, megújítsák egykor tett fogadalmukat. A hajdan konfirmáltak szívében az öröm, a találkozás öröme érződött, hiszen ki helyből, ki távolabbról érkezett erre az ünnepségre. Voltak, akik már nem lehettek jelen, ki betegség, ki a távolság, esetleg más okok miatt is, de voltak, akiket már a Teremtő magához szólított.

Nt. Hranýó Mihály gyülekezetünk lelkipásztor a János evangéliuma 6. részének 64-69 verseivel köszöntötte az ünnepeket. Kihangsúlyozta, hogy a konfirmandusok most visszatértek oda, ahol először építettek oltárt szívükben az Úrnak, ahol kimondták, hogy Jézus Krisztus követői lesznek. De lehet, hogy akkor ennek a nagyon fontos döntésnek nem mindig érzük a súlyát, szomorúan tapasztaljuk, hogy a konfirmációs fogadalmak nagy része sajnos üres szó marad. Ennek ellenére az Úristen számon tartja fogadalmainkat 50 év távlatából is, ezért soha nem késő elkezdenni a fogadalom megtartását. Bizunk abban, hogy némelyeknek ez a találkozó lett olyan alkalom, melyen felébredt a vágy arra, hogy az egykor tett, és az itt megújított fogadalom valóra váljon az életükben.

A jubilálókat Pozsga Lejla verssel köszöntötte. Vendégeink

megújították egykor tett fogadalmukat, amit konfirmációs emléklap ajándékozásával tettünk még emlékezetesebbé számukra. A jubilálók nevében Gresó Tegdes Júlia köszönte meg a gyülekezet lelkipásztorának és presbitériumának a meghívást és a szeretetteljes fogadtatást. Ezt követően vendégeink és a gyülekezet úrvacsorában részesült.

Az ünnepi alkalom szeretetvendégséggel folytatódott a gyülekezeti termünkben.

Megható volt látni az újbóli találkozást azokkal, akik fiatal koruk óta nem élnek Tornagörgön, vagy ha itt is élnek, betegségük nem engedi, hogy részesei lehessenek alkalmainknak, gyakrabban találkozhassanak a gyülekezet tagjaival. Kívánjuk, hogy bárhol vannak, bármilyen helyzetben, az Úr munkálkodjon szívükben.

„Az ő isteni hatalma mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való.” 2 Péter 1,3

P. Gyöngyi, gondnok

Egy közösségben eltöltött nap.

Egy igazán különleges alkalomnak adott otthont a vajáni református alapiskola. Idén először, és reméljük, hogy nem utoljára rendezte meg az intézmény, az ungi egyházmegye segítségével a bibliaismereti vetélkedőt, melyre 2018. november 16-án került sor. A versenyen a hazai csapat mellett részt vett a Nagyszelmenci Dobó István Alapiskola, a Rozsnyói Református Egyházi Alapiskola és a domb-rádi Berezky Zsigmond Református Általános Iskola. A három kategóriában összesen 53 diák mérhette össze a tudását Dávid királyról. A gyerekeket és kísérőiket már reggel sok finomsággal vártuk a helyi kultúrházban, melyet a vajáni pe-

dagógusok és a szülők készítettek el a számunkra. Ezt követően áhítattal és énektanulással folytatódott a program, majd a gyerekek kategóriánként átvonultak az iskola épületébe, és elkezdték oldani az előre elkészített feladatokat. Ebéd után ismét a kultúrházban gyűltünk össze az eredményhirdetésre. Minden kategóriában három csoportot díjaztunk, és úgy gondolom, hogy mindenki elégedett volt, hiszen egy iskola sem távozott üres kézzel.

A megtanult történeteken túl a verseny legfőbb hozadéka az volt, hogy a résztvevő gyerekek megismerkedhettek máshol tanuló és élő társaikkal, és talán

még komoly barátságok is létre jöttek. Hálásak vagyunk az Istennek, hiszen Nélküle nem lehettünk volna együtt. Köszönjük a vajáni pedagógusoknak, akik sokat dolgoztak, hogy szép környezetben és sok finomsággal tudjuk várni a versenyzőket. Köszönet illeti a felkészítő tanárokat, a felkészülő gyermekeket, és az iskola lelkészeit is, akik a versenyfeladatokat elkészítették és a versenyt levezették.

Kérjük az Istent, hogy tegye lehetővé az alkalom folytatását, hogy így is erősíthessük egymást a hitben.

Kraus Viktor

Száz évre üzenet az utókornak!

2018. október 28-án évszázadra szóló ünnepi alkalom volt Újlóton.

Átéltve zengett az ajkáról az ének: „Ím béjöttünk nagy örömmel...”

Ambrus Erika, ipolypásztói lelkész-nő és az egyházmegye sajtóbizottságának elnöke, aki rádiófelvételt is készített az alkalomról, hirdette Isten Igéjét. Ezékiel 12:16b alapján szólt az ünneplő sereghez. Kiemelte, hogy ezen az alkalmon az utókornak történik átörökítés. Ez nem lehetséges hitvallás-tétel nélkül. „Nagy kiállítás az Isten ügye mellett, hogy megmutassuk itt van Isten köztünk.” Az időkapzsula elhelyezése is erről tanúskodik. „A szívben is legyen egy időkapzsula, ami mindenkor az Úr dicsőségét hivatott hirdetni!” Igehirdetését Túrmezei Erzsébet Áragyog-e rajtuk? c. versével fejezte be.

Papp Sándor gondnok úr Müller Péter, József Attila-díjas író idézve így tett tanúbizonyoságot: „Minden csoda a tied lehet, a legmerészebb álmaidat is megépítheted – de lassan. Téglánként. Minden téglal lerakásához türelem kell, kitartó szorgalom, s főleg hit, hogy ebből végül ház lesz. Minden egyes téglánál látni kell a házat. Ez a hit.”

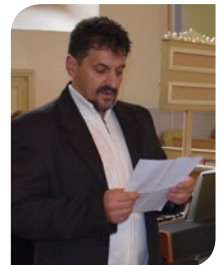
Beszédében a hitről szólt, párhuzamot vonva, hogy amiként 136 éve az elődök hittel emelték fel Isten hajlékát s tették ezt mindössze hat hónap alatt, akként ma mi is hittel helyezzük el az időkapzsulát, azzal az élő reménységgel, hogy száz esztendő múlva az utódok felnyissák. „Nem emberi számításokra tekintünk, de a láthatatlan élő Istenben bízunk. Téglánként építkezünk, s hisszük, a mai napon elhelyezett időkapzsula lesz az

egyik téglája a 2117-re épített háznak, amit továbbépítenek majd azzal, hogy az utókör, meghallgatva kérésünket, egy újabb időkapzsulát fog elhelyezni a reformáció 700. évfordulójára.

Nagy Attila presbiter úr elmondta, hogy amiként minden időkapzsulának, amit elhelyeznek az utókör számára, nevet adnak, úgy a gyülekezet időkapzsulájának is lett neve. Természetesen bibliai nevet kapott, Tikva, melynek jelentése: reménység, feszültség, várakozás.

Az időkapzsula reménységgel lett elhelyezve, hogy száz év múlva örömmel fogja felnyitni az utókör, hiszen gondolvolt rájuk. Nyilván az utókör telve lesz feszültséggel is, vajon mi lesz az elődök üzenete, milyen eszmei értékeket mentettek át. De ahhoz, hogy ezt felfe-

dezzék, várakozásra van szükség.

Tikva többek között tartalmaz ünnepi ajándéktárgyakat; szövetként az elődök kézimunkáját; de átmentésre került az is, hogy a 20. század elejétől miként vezették el az egyházadó befizetését, amivel minden bizonnyal 2117-ben már nem találkozhatnának, így viszont ezen a téren is betekintést kaphatnak az egykori gyülekezeti életbe. Az időkapszula egy TV felvételt is őriz, mégpedig a reformáció 500. évfordulójának megörökítéséről. Visszanézhetőek, meghallgathatók lesznek az előljárók, a gyermekek, a Remény Énekkar szolgálata... S amiként híreket is szoknak elhelyezni az időkapszulákba, így az utókor hírt fog kapni nem csak gyülekezetünkről, de az egyházmegye jelenlegi életéről is újságokból, levelekből.

Így került elhelyezésre Tikva, az újlóti gyülekezet időkapszulája egy méltó helyre, a szószék alatti csempék alá, az újlóti templom fényképével felöltöztet-

ve, nemzeti szalaggal átkötve. Helyét egy emléktábla őrzi, ami a 90. zsolnárt hirdeti.

A záróének eléneklése után az ünneplő sereg a templomkertre ment, hogy elültesen egy hársfát. **Sándor Veronika**, helyi lelkész Jób. 14:7 alapján hirdette Isten Igéjét, miszerint „Mert a fának van reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai

el nem fogynak.” Hangsúlyozta, hogy Istennél semmi sem lehetetlen, valamint Istennel mindig van újrakezés. A gyülekezet a hársfával köszönetét fejezte ki

gondnokának, emlékezve, hogy Hárs nevű éttermével szüntelen támogatja a megvendégléseket.

Az áldás fogadása után a gyülekezet elénekelte a Himnuszt.

Sándor Veronika
fotó **Mente Róbert**

A várakozásról szolt a „Fiatalok találkozója”

A FIRESZ Duna mente szervezet és az Ipolysági Református Gyülekezet közösen szervezte meg november 24-én, szombaton a „Fiatalok találkozója” című rendezvénysorozat soron következő alkalmát. A november végi rendezvény előadója Merényi Zoltán váci baptista lelkész volt.

A családi hangulatú délutánon a várakozás fogalmát járták körbe. Az alkalom énekléssel kezdődött, amit Izsmán Jónás ipolysági református lelkész gitárral kísért, majd az előadó vette át a szót.

Mint Merényi Zoltán megjegyezte, hamarosan kezdődik az adventi időszak. Ez a keresztyéneknek a várakozás időszaka, hiszen a Megváltó eljövételére várnak.

A Szentírás ugyancsak tele van várakozással. A várakozás az életünk része,

hol csendben, hol türelmetlenül várakozunk. Merényi Zoltán a várakozás erősítő lelki aspektusairól is szolt. Mint elhangzott: türelmes várakozással ölnkbe hullhat az érett gyümölcs. Külön kiemel-

te Jézus visszajövetelére való várakozást. A Mindenható tudja, hogy mire van szükségünk, s előbb vagy utóbb megadja nekünk, csupán bizalommal és reménységgel kell lennünk.

Emellett kifejtette, a várakozás nem feltétlenül passzív dolog. A türelmes várakozást fel kell váltania a cselekvő csendes várakozásnak – emelte ki. Az előadás végeztével az alkalom résztvevői osztot-

ták meg tapasztalataikat. Az alkalom kötetlen beszélgetéssel, ismerkedéssel zárult.

A „Fiatalok találkozója” programsorozat részeként az év folyamán több al-

kalomra is sor került. Októberben „Hát-raarc” címmel Lőrincz Gábor református lelkész tartott előadást. Májusban Ulrich Hofius német misszionárius járt a gyülekezetnél, aki a halál előtti életet értelmezte. A februári alkalom témája pedig a szerelem volt.

Pásztor Péter
a szerző felvételei

Ludwig Schneider 1941-2018

Több, mint egy évtizede jelennek meg Izrael életét bemutató cikk-fordítások az „Israel Heute” című folyóiratból, amelynek alapító főszerkesztője Ludwig Schneider novemberben, 77 éves korában elhunyt. Rövid életrajzának ismeretével szeretnénk megismertetni olvasóinkat egy olyan életpályával, amely Jézus elfogadásával teljesedett ki, s vált évtizedeken át a Messiásról történő bizonyágtétellé.

Ludwig Schneider Magdeburgban született 1941-ben zsidó szülők gyermekeként. Egy evangélikus család bújtatta őket Quedlinburgban, s így éltek túl a zsidóüldözést. A család a kommunista hatalomátvitelkor a keleti megszállási területről a Rajna-vidékre telepedett át. Schneider 1960-ban, Krefeldben keresztyén hitre tért, majd 1974-ben „Israel-segély” néven egyesületet alapított, s „Jézus

Izraelben” címen kéthavonként megjelenő ismeretterjesztő folyóiratot adott ki. Düsseldorfban megalapította, és vezette a „Jézus-Ház” nevű intézményt. 1978-tól feleségével és öt gyermekével Jeruzsálemben élt. Itt alapította meg az evangélikumi hírügynökséget, és adta ki a havonként megjelenő „Nachrichten aus Israel” (Hírek Izraelből) című folyóiratot, amely jelenleg *Israel Heute* néven jelenik meg,

mint Messiás-hívó magazin világszerte több nyelven. Ezen kívül több könyvet jelentetett meg, s ő adta a az „Izrael Évkönyvet” is. Nagyon fontosnak tartotta a személyes kapcsolatokat, ezért sok előadó körútján a következő témákkal foglalkozott: Isten munkája a világban, Messiás-hívó keresztyénség és a zsidóság. Újságíróként kritizálta azt az egyoldalú képet, amelyet az „arab propaganda” hatására a német média terjesztett a zsidó államról. A Biblia TV adásaiban előadásokkal és beszélgetésekkel igyekezett megismertetni Izrael helyzetét nézőivel. Az Úr 2018. november 2-án szólította el szerettei és gyülekezete közösségéből.

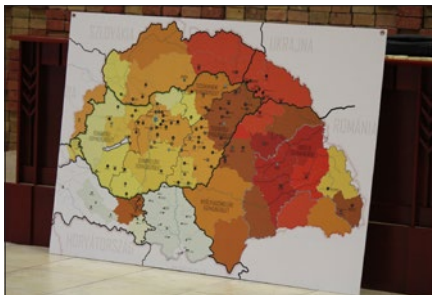
Csoma L. a Wikipédia alapján

A Kárpát-medence Reformátussága

10 éves a Magyar Református Egyház – A Magyar Református Egység Napja 2019

A fenti címmel került megrendezésre október 19-20-án Berekfürdön a Megbékélés Házában a Tiszántúli Református Egyházkerület szervezésében az a munkatársi találkozó, ahol a Kárpát-medencei református egyházmegyék képviselői és az Operatív Testület közösen gondolkodott a 2019-es Egységnap előkészítésén.

A 2009. május 22-én Debrecenben létrejött Magyar Református Egyház 10. évéhez ért. A Magyar Református Egység Napja 2019 elnevezésű ünnepségsorozatra készül a református magyarság.

A munkatársi találkozót vezető Tóth-Mihala Veronika missziói és felnőttképzési tanácsos, a Magyar Református Egység Napja Debrecen 2019 koordinátora és Gonda László, külügyi és ökumenikus referens, programfelelős vezették a munkatársi megbeszélést, melyen a barsi egyházmegyét Ambrus Erika képviselte.

A pénteki napon Ft. Fekete Károly püspök úr nyitó áhítata után és találkozó megnyitása, céljai megfogalmazása után az egyes egyházmegyék képviselői mutatták be egyházmegyéjüket, aminek a

végén 9 kerekasztallá alakulva a résztvevők csoportmunkában próbálták megfogalmazni, miben fejeződik ki a Református Egyház Egysége ma, illetve hogyan nyilvánulhat meg az egység az Egységnapon?

Az esti áhítat, melyet dr. Gonda László tartott után kötetlen ismerkedés folyt az egyházmegyék képviselői között.

A szombati reggeli áhítat után, melyet Tóth-Mihala Veronika tartott, folyta-

tódott a csoportmunka, majd annak összegzése, javaslatok összesítése, megjeleníthető tartalmak megfogalmazása, s a közös munkafolyamat megtervezése, határidők meghatározása.

Jómagam a 7. számú kerekasztalban dolgoztam a csoportmunka folyamán, 6 társammal együtt.

Mind erre a munkatársi találkozóra, mind pedig az Egységnapra magára igaz a tanácskozás vezérigéje: Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak! Mint a drága olaj a fejen, amely aláfol a szakállon, az Áron szakállán; amely lefoly köntöse prémjére; mint a Hermon harmatja, amely leszáll Sion hegyeire. CSAK ODA KÜLD ÁLDÁST AZ ÚR ÉS ÉLETET ÖRÖKKÉ!” (Zsolt133)

Ambrus Erika

Karácsonyi gondolatok WASS ALBERT születésének 110-ik, és elhunytának 20. évi évfordulóján

Wass Albert múlt századunk egyik legnagyobb prózaírója, nemzetébresztője és magyarja volt. Ismert regényei: Kard és kasza, Adjátok vissza a hegyeimet!, Eliza, Funtinelli boszorkány, A kastély árnyékában...; novellái: Magyar számadás, Magyar örökségünk, stb.,

Verseit három kötetbe rendezte, írt meséket, mondákat és színműveket is.

Erdélyország népének tragikus sorsú harcosa, az emigrációba kényszerült, számkivetett író Amerikában élve, hosszú évtizedek múlása után is, így vallott anno hazája iránti nagy szeretetéről:

„Amikor én kimondom ezt a szót, hogy Erdély, ebben benne van minden: a szívem, a lelkem, az agysejtjeim molekulái, mindaz, ami voltam, vagyok és leszek; tulipános bölcsőmtől a kopjafáig. Honából kivert harcos maradtam, akit nem kell eskü kötelezzen hűségre. Véremben van. Minden írásommal, minden beszédemmel, mindég és mindenütt Erdélyért harcoltam. Azért az Erdélyért, melyről tudom, hogy már nem lehet az enyém soha, de még lehet azoké, akik ott maradtak, szenvedtek, és hűséggel kitarítottak minden gyötrés, megpróbáltatás ellenére is. Minden maradék erőmmel, igyekezetemmel azért küzdök még ma is,

hogy Erdély újra az legyen, ami volt: három szabad nép hazája, Isten és ember előtti egyenlőség, tisztesség és emberszeretet földje.“

Az író 1996-ban kérelemmel fordult a Magyar Köztársaság Belügyminisztériumának Állampolgársági főosztályához:

„Uraim nyolcvannégy éves vagyok, magyarnak születtem. Alapítványom célja irodalmi munkásságomat hazámnak bemutatni. Mint magyar állampolgár kívánok hazlátogatni, nem pedig mint román, vagy amerikai. (...)“

A minisztérium válasza: „Sajnálattal értesítem arról, hogy Magyar Állampolgárságát, az 1945. évi fegyverszüneti egyezmény rendelkezései alapján elveszítette, így a magyar állampolgárság fennállását tanúsító bizonyítványt kiállítani nem tudok. (...)“

Széchenyi után az egyik legnagyobb magyar állampolgársági kérelmét az állam elutasította.

1998 február 17-én öngyilkos lett. Abban a szellemi környezetben kívánt nyugodni, amelynek szellemisége egész életén keresztül áthatotta. Marosvécsen temették el.

INTELEM című versével ma is int, és üzen nekünk:

*Félvilágot is befuthatod
más ember földjén testvértelen leszel
s elfúj a szél, mint kőszá őszi lombot,
ha nemzetedről megfeledkezel.*

Az elveszett KARÁCSONY

Karácsony közeledik Amerikában. Gazdagodnak a kereskedők, gyűlnek a dollárok a boltokban, melyek előtt olcsó deszkából fűrészelt szánkó elé fogott rénszarvasok hirdetik a karácsonyt. Még öreg Európában is Weihnachtsmannok járják az utcákat, szakállason, veres maskarában, mintha senki a földkerekségen nem tudna már arról, hogy mi is történt azon a bizonyos estén, ezerkilencszáznyolcvannyolc esztendővel ezelőtt.

A túlságba vitt ajándékosztogatás, a dínom-dánom, a szemfényvesztő sziporkázás, mindez csak arra szolgál, hogy beleoltsa gyermekeink lelkébe az anyagi javak utáni mohó sóvárgást, és gazdaggá tegye ennek a telhetetlen sóvárgásnak a kiszolgálóit.

A karácsony valódi értelme és jelentősége rendre-rendre annyira a háttérbe szorult, hogy a lármában és sziporkázó zürzavarban végül is **elveszett**. Pedig ez az a nap, ez az egyetlen este az évben valójában nem arra szolgál, hogy ajándékokkal egymást ünnepeljük. Ezen a napon, az évnek ezen az egyetlen estéjén arról illene elmélkednünk, hogy ez volt az az este, 1988 évvel ezelőtt, **amikor az emberi világ Megváltója** rászületett erre a kegyetlen, átokba keseredett világra, hogy meghirdesse a **szeretet erejét** és a **jóság hatalmát** a gyűlölet és a gonoszság fölött.

Ősidőkben a barlanglakó ember edő-lepte hegyek gerincein máglyákkal ünnepelte a világosság győzelmét a sötét-

BIBLIAOLVASÓ

vezérfonál
Január

1.	K.	Jer 29,1-19	1Jn 3,1-12
2.	Sz.	Jer 29,20-32	1Jn 3,13-17
3.	Cs.	Jer 30,1-11	1Jn 3,18-24
4.	P.	Jer 30,12-24	1Jn 4,1-6
5.	Sz.	Jer 31,1-17	1Jn 4,7-21
6.	V.	Jer 31,18-40	1Jn 5,1-12
7.	H.	Jer 32,1-15	1Jn 5,13-21
8.	K.	Jer 32,16-44	2János
9.	Sz.	Jer 33	3János
10.	Cs.	Jer 34	János 1,1-8
11.	P.	Jer 35	Jn 1,9-13
12.	Sz.	Jer 36,1-19	Jn 1,14-18
13.	V.	Jer 36,20-32	Jn 1,19-34
14.	H.	Jer 37	Jn 1,35-51
15.	K.	Jer 38,1-13	Jn 2,1-12
16.	Sz.	Jer 38,14-28	Jn 2,13-25
17.	Cs.	Jer 39	Jn 3,1-21
18.	P.	Jer 40	Jn 3,22-30
19.	Sz.	Jer 41	Jn 3,31-36
20.	V.	Jer 42	Jn 4,1-10
21.	H.	Jer 43	Jn 4,11-18
22.	K.	Jer 44	Jn 4,19-26
23.	Sz.	Jer 45	Jn 4,27-30
24.	Cs.	Jer 46,1-12	Jn 4,31-38
25.	P.	Jer 46,13-28	Jn 4,39-42
26.	Sz.	Jer 47	Jn 4,43-45
27.	V.	Jer 48,1-25	Jn 4,46-54
28.	H.	Jer 48,26-47	Jn 5,1-9
29.	K.	Jer 49,1-22	Jn 5,10-18
30.	Sz.	Jer 49,23-39	Jn 5,19-23
31.	Cs.	Jer 50,1-28	Jn 5,24-30

*A látszat csal. Isten ma is a régi.
Te hagyta Od el, te és a többiek,
s amíg vissza nem zárandokoltok Hozzá,
s a múlt hibáit le nem törölte:*

*magyar földön nem lesz új Magyarország,
gaz és szemét nem terem nemzetet!
S a gyűlöletet nem mossa le semmi,
csak az összetartó igaz SZERETET!*

ség felett. Mikor az egyre hosszabbodó fagyos éjszakák uralma megtörött, a nap győzött a sötétség, az élet a halál felett, és a nappalok újra növekedni kezdtek, hogy visszahozzák az anyatermészet életét a földre.

Bármelyiket is tekintjük, a pogány babonát vagy a keresztyén mítoszt, **öröm és hálaadás illő ezen a napon**, nem mértéktelen dőzsölés és csengős mese-szánal kódorgó Santa Claus.

A világosság győzelme a sötétség fölött, a szeretet győzelme a gyűlölet fölött: ez képezi valójában a karácsony lényegét. Annak tudata – nem csupán hite –, hogy a jó és az igaz mindig és minden időben felülkerekedik a gonoszon és a gabszágon, mert ez az alap-

vető isteni törvény, ami a világot igazgatja. Imádságos szívvel tűnődve ezen, rádöbbenünk arra is, hogy ez a győzelem ígéret csupán, ami nem máról holnapra következik be. Még a Megváltónak is menekülnie kellett a heródesi gonoszság elől, mielőtt a tanítás kibontakozhatott volna, hogy megnyerhesse a szeretet és a békesség számára azokat, kiknek lelkében megérett erre az idő.

Azóta is, a jónak menekülnie kell a gonoszság elől újra meg újra; a világosságnak a sötétség elől, az emberi történelem apostolainak és tanítványainak a Heródesek elől.

A Szép, a Jó és az Igaz, isteni értékek és megnyilatkozások; míg a Szeretet

isteni erő, mely ezen értékek és megnyilatkozások felé vezet. Rajtunk, embereken múlik, hogy lassan vagy sebesen haladunk – e ebbe az irányba.

„Akiket az Úr szeret – mondották papjaink nehéz időkben, azokat megpróbálja.“ Mondhatjuk ezt így is: akikre feladatokat ruház az Úr, azokat kiképz, megerősíti, megedzi a feladatok elvégzésére. A megpróbáltatás neveli, edzi és teszi alkalmassá az embert arra, hogy hivatását betöltse, és taszítson egyet népe, nemzete vagy az egész emberiség kátyúba rekedt szekerén, útban a Jó, a Szép és az Igaz felé. Az emberek zöme hajlik a jóra. Csak a beteges agy vetél gonoszat.

Magyarok, szétszóródva ebben az

idegen, neonfényes és Santa Clausos megkerült világban: álljunk hát meg egy pillanatra karácsony estéjén, s gondolkozzunk azon, hogy mi célja lehet Istennek velünk? – Mert céltalanul nem történnik semmi. Ezen az estén, ha lehunyjuk szemünket csak egy percre is, hogy ne vakítson az üres vásári fény, befogjuk a fülünket, hogy ne bántsa a rikoltozó láрма: – rádöbbenünk újra, hogy kik vagyunk.

A Kárpátok medencéjének, ennek a sok súlyos próbán átesett földnek az ŐREI vagyunk, pásztorai, felelősei. (Wass Albert: Magyar számadás, 1988)

(Összeszerkesztette: Németh Zsuzsanna)

Az Ige testté Lett...

(János 1)

Kedves Olvasóink! Karácsony ünnepe előtt állunk. Ilyenkor minden a karácsonyról szól. Nem tudunk úgy kimenni az utcára, vagy venni egy kenyeret, hogy ne látnánk legalább egy feldíszített fenyőágot, vagy egy kövér piros ruhás embert fura sapkában, szánon ülve. A legtöbb ember számára ennyit jelent a karácsony. Bevásárlást, ajándékokat,

csillogó díszeket, a kedves és mindig mosolygó Mikulást. Mi azonban tudjuk, hogy a karácsony teljesen másról szól. Nem arról, hogy ajándékokat vásárolunk és adunk egymásnak, hanem arról, hogy az Isten ajándékozott meg minket valami különleges ajándékkal. Nekünk adta a Megváltót, aki az életével fizetett a bűneinkért.

Mindnyájan nagyon jól ismeritek a karácsonyi történetet. Hallottatok, vagy olvastatok a betlehemi istállóról, az angyalok megjelenéséről, a pásztorok és a bölcsek látogatásáról. De ismeritek a történetet Heródes vérengzéséről, és arról, hogy menekült meg tőle Jézus és a családja. Mind nagyon fontos történetek. De ami a legfontosabb, hogy karácsonykor az Isten Igéje öltött testet. János evangéliumának az elején nem olvashatjuk az ismert karácsonyi történeteket. Nemes egyszerűséggel csak annyit mond, hogy az Ige testté lett, és lakozott közöttünk.

Gondolom senkinek sem ismeretlen a világ teremtése. Isten szólt, hogy legyen világosság, és lett. Ő a világot, és mindent, ami benne van, a teremtő szavával hozta létre. Aztán az ember az egészet elrontotta akkor, amikor nem engedelmeskedett Isten parancsának, és evett arról a fáról, amiről nem kellett volna ennie. Az ember élete teljesen elromlott, tönkre ment. Oda lett az a tökéletessége, szentsége, ártatlansága, melyben az Isten teremtette. Az ember a bűneiben ragadt,

és segítség nélkül nem szabadulhatott belőle.

Ekkor az Isten az Ő szavát, a teremtő Igét elküldte a világba, hogy hozza helyre az ember hibáját, és teremtsen őt újjá. Így született meg az első karácsonyeste Jézus Krisztus, az Isten egyszülött Fia, aki azért jött a földre, hogy megmutassa nekünk Isten szeretetét, hogy megváltson bennünket az ördög hatalmától.

De azt is el kell mondani, hogy nem minden ember szabadul meg a bűneiből. Csak az, aki hisz a Megváltó áldozatában. Aki engedi, hogy az Ige újjá teremtsen, megváltsa. Aki ma is közel engedi magához az Igét. Az olvasott Igét, a Bibliát, és a hirdetett Igét, a templomi igehirdetést. Tehát, aki olvassa a Bibliát, és aki nyitott szívvel jár templomba. Az Ige ma is közöttünk van. Használjuk az erejét!

Imádság: Köszönjük Urunk, hogy nem hagytál minket bűneinkben, hanem megszabadítottál attól a Krisztus által. Nyisd meg szívünket az Ige előtt, hogy ahogy olvassuk és hallgatjuk, úgy vigyen egyre közelebb Hozzád. Ámen.

Aranymondás: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.” János 1:14

Kraus Viktor

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás

Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő

IČO/reg.szám: 31256732

Nyilvántartási szám: EV 5612/18

ISSN: 2585-8491

Megjelenik havonta.

Kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Terjeszti a Deregnő-i Református

Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő: Csoma László,

szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia,

Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók:

Fábián Tibor, Szenn Péter

Szerkesztőség címe:

076 74 Draňov-Deregnő 216,

Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,

E-mail: ladislavcsoma@gmail.com

vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomja: Marián Györky - MS PRINT

Testvéreink Kárpátalján

Közismerten nehéz helyzetben élnek és szolgálnak testvéreink Kárpátalján. Imáinkban gondolva rájuk néhány történelmi nevezetesség képével mutatjuk be magyar épített örökségünket.

Beregszász református temploma

Nagydobrony református temploma

Milleneumi emlékmű Tiszaújlaknál

Rákóczi kútnál

Szinevéri tó partján

Verecke

Zrínyi Ilona szobra Munkács várában

Munkács vára

Milleneumi emlékmű Munkács várában